

ратъ, дали нѣма опасностъ отъ такова каране. Между пжтниците и народнитѣ прѣдставители се намираше единъ високъ и побѣлѣлъ старецъ съ гжсти бѣлоснѣжни коси. Този човѣкъ, нѣкогашенъ голѣмъ желѣзничарски чиновникъ, си бѣ далъ оставката и бѣ избранъ за народенъ прѣдставитель. Съ другитѣ прѣдставители и той бързаше за столицата.

Началникътъ на влака разказваше на събралитѣ се, какъ той съ мжка намѣрилъ машинистъ, да замѣни припадналия такъвъ, ала не каза, че това е жена: иначе всички въ влака биха се възбунтували. Той каза, че принудилъ болниятъ машинистъ отъ малката станция въ Крушево да стане отъ постелята и да се качи на машината.

Високиятъ бѣловласъ старецъ, като изслуша началника, обърна се къмъ него съ усмивка:

Господине Ч! . . . Вие нѣмате милостъ!

Когато началникътъ присторено зѣ да се защищава, увѣрявайки, че нѣмало другояче какъ да постъпи, старецътъ натърти.

— Ако такова нѣщо се бѣ случило въ мое врѣме, когато азъ бѣхъ директоръ на желѣзницитѣ, бихъ ви наказалъ, защото вие туряте живота на болния въ опасностъ.

— Едва ли! Много добръ помня, че и въ ваше врѣме искахте никой влакъ да не закъснѣва. И глобяхте винаги виновницитѣ за закъснението.

Малко по-малко народнитѣ прѣдставители отъ вагона-гостилница почнаха да се разнасятъ по другитѣ вагони. Нѣкои отидоха въ спалния вагонъ да спятъ. Началникътъ изпърво все още се колебаеше дали неговата „машинистка“ ще ги закара живо и здраво до столицата. Той срѣщна кондуктора и раз-